DOMINIK KAMEŠ

DANRED

A HLADINA NEZNÁMA

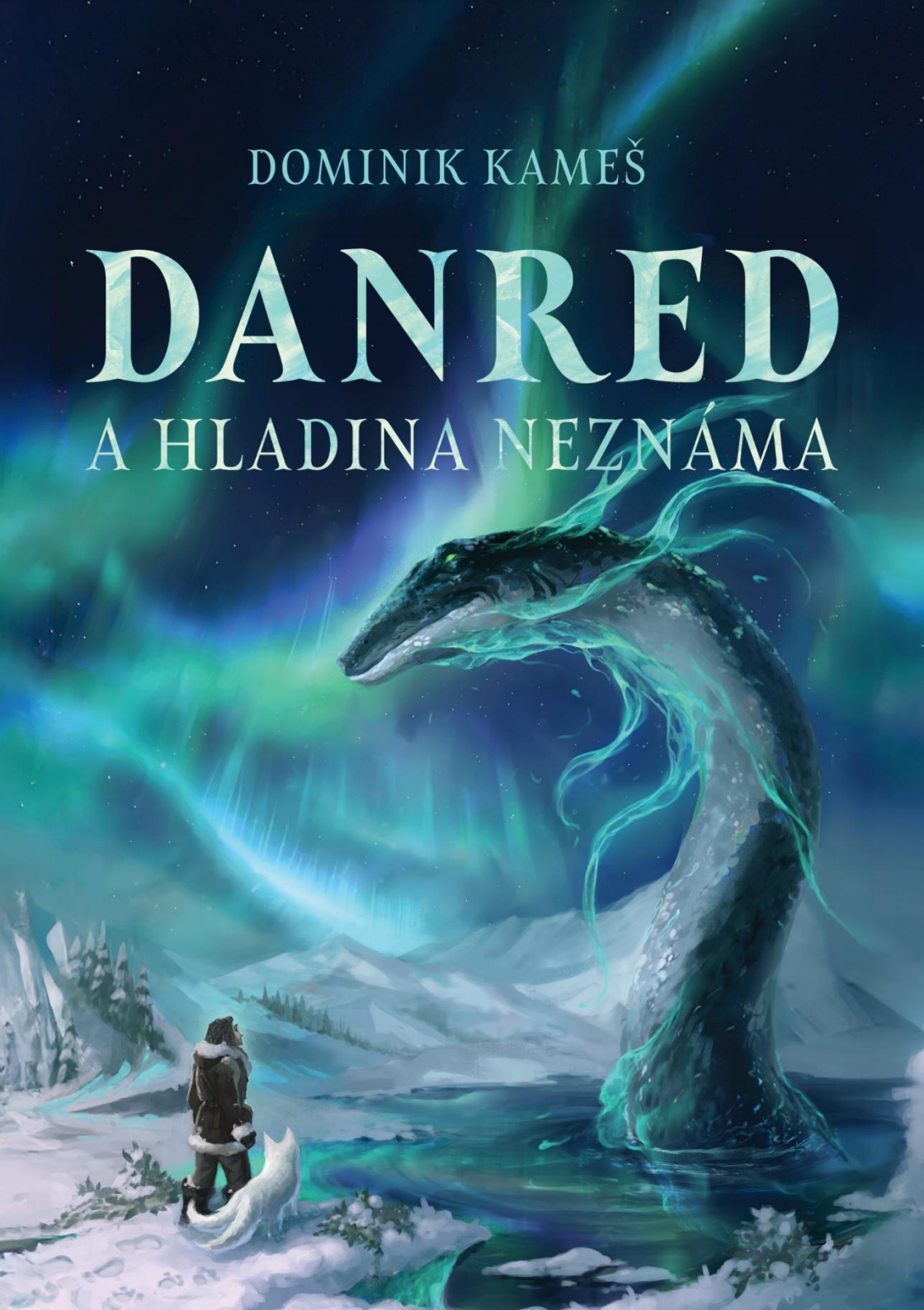

DANRED
A HLADINA NEZNÁMA

DOMINIK KAMEŠ

Věnováno všem, kteří namísto toho, proč nenávidět a nadávat, hledají způsob, jak mít rád a milovat.

LAVADON
JAMIDAN
DRÁJDEN
REJNARA
VERMEN
IMMENOR
Grav
Zarnok
Drekkul
Thuen
Velkar
Norvegard
Thorgaz
Drotholl
Isdral
Vulmiren
Zelmyra
Skaervik
Skard
Mol'drath
Varkhorn
Elystrad
Niram
Islin
Myrrholl
Ashyr
Korrvain
Yandari
Emberath
Cindrak
Kahata
Torven
Mayima
Nayola
Fulský les
Velský les
Karann
Sadhaya
Senam
Garaya
Vrau
Mudala
Virel
PLANINA SARAL
Rayanu
Divayina
Elvar
Jakun
Haval
Drenis
Lunayra
Yava
Kotuya
Sayuriya
S
Z
V
J

DĚJ ONYXOVÉ CESTY

Prvního dílu Danreda

V zemi Vermen, ve vesnici Karann, žije patnáctiletý, téměř dva metry vysoký chlapec. V malé roubence bydlí se svou matkou Elijánou a bělosrstým pulišem Larym. Jeho otec byl průzkumníkem, avšak přišel o život dříve, než si na něj Danred mohl vytvořit jakékoli vzpomínky. Danred chodí na karannskou akademii a to i se svým kamarádem Renmarem. Renmar je velice chytrý, avšak v boji s mečem se ukazuje, že má Danred značně navrch. Dobrým šermířem je také Sanrik, syn jednoho z pěti Radních, kteří stojí v čele celého Vermenu. Se Sanrikem tráví hodně času Tyria. Rusovlasé děvče, jež přijde Danredovi daleko sympatičtější než právě Sanrik. S ním se jednou dostane do potyčky a syn Radního ho pomocí magie zasáhne kamenem do hrudi. Zranění nejsou vážná, avšak vztek je skutečný.

Ve vesnici žije také koželuh Kramar. Je to Danredův dobrý přítel. Ten je však jednoho dne zatčen, že vyrobil a prodal sedlo soukromě, nikoliv jako vermenskou objednávku. Koželuh před nástupem do vězení pověřuje Danreda úkolem vypátrat balíček s onyxově černým krystalem. Danred úkol za pomoci Laryho splní a Kramar mu později v žaláři prozradí, že krystal dříve patřil jeho otci.

Do toho všeho se v Danredově životě objevuje akademička a čarodějka Wantýra, která na ulici zahlédne jeden z dalších sporů mezi Danredem a Sanrikem. Zasáhne, oba pokárá a Danred ji během toho požádá, aby ho také naučila magii, kterou na něj použil syn Radního.

Wantýra nakonec souhlasí a i přes mírné roztržky mezi nimi se skutečně stává Danredovou mistryní.

U zkoušek Mertuny Danred sice prohraje hlavní šermířský zápas se Sanrikem, avšak díky jeho skvělému výkonu a kvůli podvodu jeho soka je Danredovi zkouška uznána. Stává se tedy oficiálně dospělým Vermenem. Krátce po zkouškách však vesnici zachvátí plameny. Ukazuje se, že na Karann zaútočili delvové. Temní a nebezpeční tvorové, které před více než tisíci lety porazili tehdejší vládci zemí světa Immenor. Ti zároveň vytvořili bariéry mezi zeměmi, které teď delvové dokázali nějakým způsobem překonat. Karann se nakonec ubrání, avšak delvský vůdce Meul zabíjí Danredovu matku.

Danred truchlí, ale přesto se rozhodne přijmout Wantýřinu nabídku na výcvik mimo rodnou vesnici a odchází s ní do světa. Během cesty získají ve hře ottuna nad koňákem Boumem koně Kantona s Latunem a v hostinci potkávají Arala. Zakladatele řádu Havrana, do kterého, jak se ukáže, patřila i Wantýra. U zříceniny Vinasaya na ně zaútočí delvové a Wantýru otráví velký plavouk. Danred odrazí delvy, avšak pomůže jim i bratr jednoho z Radních Radd. Na velkém létajícím tvoru, vylenovi, je zanese do hlavního města Senam. Tam se Radní Ynaela postará o Wantýřino zdraví, ačkoli Wantýra tuší, že poranění není vyléčeno úplně. Danred se zde také znovu potkává s Tyriou, která stejně jako oni žádá o přechod do země Drájden. Chce se tam dále vzdělávat v bylinkářství, alchymii a léčitelství. Wantýra by tam ráda našla lék na plavoučí jed a pro Danreda to znamená další posun v jeho výcviku. Rada jim povolení nakonec uděluje a společně cestují do cizí země.

Drájden je pro Danreda velkým překvapením. Nejen že zjistí, že je zde celé dny tma a zemi osvětlují jen vysoké rostliny alokaye. Také zde však usmrtí veverku pro potřeby jídla a flóni je zajmou. Setkávají se zde s otcem Hyndou, který mu prozradí, že onyxově černý krystal, který u sebe nosí, je ve skutečnosti úlomek duše Grona. Jednoho z legendárních Vermenů, který sjednotil národy proti delvům a vytvořil bariéry mezi zeměmi. Pronáší také proroctví, které by mohlo značně ovlivnit nejen Danredův život, ale také osud celého Immenoru. Nakonec flóni vězně propouští a to i díky Danredově přiznání viny.

Když Danred s Wantýrou, Tyriou a Larym dorazí do města Sadhaya, okamžitě zjistí, že na město útočí delvové. Pomáhají delvy odrazit a nakonec se jim to podaří. Krátce po jejich vítězství však Wantýra padá na zem a umírá.

Ve Wantýřiných pozůstalostech Danred mimo jiné nachází pergamen s kouzly, která si Wantýra zapsala. Varay, flónský alchymista, který kdysi měl dokonce vztah s čarodějkou, stále odmítá uvěřit, že by byla Wantýra mrtvá. Varay přebírá trénink Danreda s Tyriou a mimo jiné je i vezme na místo, kde si oba ochočí belriny. Mohutná rohatá stvoření, která dokáží vyvinout vysokou rychlost.

Danreda trápí ztráta jeho mistryně. V jejích věcech nalezl i minci, kterou tehdy v Mudale použili pro přístup do jejího trezoru. Kašna na náměstí v Sadhayi skrývá symboly. Díky nim Danred zkusí něco na první pohled zoufalého a beznadějného. Po vhození mince do kašny se objeví mezi skálami a slyší příboj moře. Po řadě úkolů nakonec

dokáže najít Wantýru i s jejím zesnulým synem a podaří se mu ji přesvědčit, aby se vrátila zpět mezi živé.

Po návratu do Sadhayi se ukáže, že se flóni vydali na planinu Saral, kde se měla uskutečnit bitva s nepřítelem. Ihned za nimi vyráží. Delvy vede nebezpečný Baldhol. Flónská vládkyně Naya se svými kapitány vytvoří strategii, kde tři prastaří mágové vykouzlí tři věže, které mají flónům vytvořit na planině strategickou výhodu. Delvové však mají ničivou sílu a situace vypadá ještě hůř, když se na bojišti objeví Meul, a dokonce zabije kapitána Ayera. Danred se nakonec s Meulem potkává tváří v tvář a delv mu prozrazuje, že bariéry kolem země překonávají pomocí zvířat, která žádné hranice nemají.

Danreda nakonec znovu vysvobozuje Radd na svém vylenovi a unáší ho od Meula zpět do centra bitvy. Tam na Nayu útočí Baldhol. Danred se jí rozhoduje zachránit a pokusí se o kouzlo z Wantýřina pergamenu. Jde o nejtěžší magii, kterou se kdy pokoušel vyvolat. Během procesu kouzlení cítí Wantýřiny síly. Kouzlo je účinné a Baldhol umírá. Delvové jsou zahnáni a Danred je oslavován.

Už na akademii se ovšem doslechl něco o tom, že flóni dokáží oživit mrtvé a dokonce již před bitvou vznesl dotaz i na Nayu. Do Sadhayi přijíždí také otec Hynda, který se ukáže být i otcem flónské vládkyně. Nakonec svolí k obřadu oživení, ale Hynda sám obětuje svůj život. Před svou smrtí ještě nabádá Danreda, aby se vydal hledat další úlomky duší, jako je Gronův sval. Obřad je úspěšný a Danredova matka se vrací zpět mezi živé. Delvské nebezpečí ovšem nebylo plně zažehnáno a všichni tuší, že může číhat za každým rohem.

PROLOG

V tichosti seděl u dřevěného stolu a snažil se soustředit na každé slovo, jež si jeho starší společníci u večeře vykládají. Byl unavený po dlouhé cestě, kterou v minulých několika dnech se svým mistrem absolvovali. Do úst vložil další sousto. Dalay převaloval pečené houby na jazyku jen chvilku, než polkl. Jak už jeho otec pravil, tak se hlad skutečně zas a znovu ukázal jako ten nejlepší kuchař.

„Znám váš postoj," pronesl hlubokým hlasem Brogad. Byl to statný a svalnatý, životem zkušený muž. Dalay se často přistihl, jak zkoumá jizvu, která se jeho mistrovi vyjímala pod pravým okem. Ačkoliv žili v období míru, ten černovlasý muž se ani tak několika potyčkám nevyhnul. „Zkuste ale pochopit naši situaci. Je to pro nás důležité," pokračoval Brogad velice stručně, ale úderně, aby je přesvědčil.

Muž, jemuž adresoval svá slova, byl daleko menší než Dalayův mistr. Nespouštěl z vermenského průzkumníka oči a Dalay měl pocit, že si velice pečlivě rozmýšlí každé slovo, jež se chystá pronést. Nakonec se jeho tenké rty roztáhly v širokém úsměvu.

„Věřte, že chápu," ujistil May svého hosta. „Věřte, že chápu možná, nebo tedy určitě, daleko více věcí než si vy a váš žák uvědomujete." Dalay se narovnal, když jeho uši zaregistrovaly, jak se o něm May zmínil. Mezitím mu byl jeho prázdný talíř odebrán. Mladá dívka, možná o rok či dva mladší než on, mu dolévala vodu. Dalay se jí pokusil znovu podívat do tváře. Na nepatrný okamžik ucítil, jak se jejich oči setkaly. Ucukl hlavou směrem k Brogadovi.

„Beru," zamručel jeho mistr odpověď k Mayovi a vypustil z úst oblak dýmu. Bez dýmky viděl svého mistra jen ojediněle. „Vyřídím tedy své paní, že jste nebyli ochotni nám pomoct v naší věci. To ji nepotěší," usoudil Brogad a pokud to bylo jen trochu možné, zamračil se na Maye ještě více.

„Tato debata není o tom, zda mám zájem podat vám pomocnou ruku nebo ne, Brogade. Věc se má tak, že přísadu, kterou sháníte, neznám ani já, ani nikdo z mých společníků. Neberte tedy prosím mé odmítnutí jako projev nepřátelství." May se znovu pokusil o úsměv. Dalayovi bylo jasné, že ačkoliv se snaží působit klidně a vesele, vyvádí ho přítomnost Brogada z míry. Sám to moc dobře znal. Zažíval si se svým mistrem podobné nepříjemné okamžiky každým dnem. Jediné, co kdy vyvolalo úsměv na Brogadovi tváři, bylo, když na sebe po zkouškách Mertuny vylil pivo. Věděl, že k němu byl život v minulosti hodně krutý.

„Nemá tedy cenu o tom dále mluvit," ukončil Brogad rozhovor a začal se plně věnovat své dýmce. Dalay právě znovu rychle vyprázdnil obsah svého kalichu a už u něj byla ta mladá dívka se džbánem. Tentokrát se k němu naklonila trochu blíže. Dalayovi projel mráz po zádech, když mu zašeptala do ucha pár slov. Cítil se nesvůj, když se děvče znovu vzdálilo.

„Omluvte mě," řekl Dalay nahlas a zvedl se od stolu. Brogad jen mírně pokynul hlavou. Vyrazil směrem ke dveřím. Nadechl se čerstvého vzduchu a zahleděl se na temnou oblohu toho večera. Během chvíle se dveře znovu rozevřely. Proti němu teď stála ta mladá dívka, která jeho a ostatní hosty u stolu celý večer obsluhovala.

„Vím, co hledáte," promluvila daleko sebevědoměji, než sám Dalay čekal. Hleděl upřeně do jejích očí, ale nepromluvil. „Najdete ji v lese přibližně dvacet kilometrů západním směrem od města. Jde o bobule, rašící z mladých větví tamních listnatých stromů." Tu informaci ze sebe vychrlila, jako by jí docházel dech.

„Jak se jmenuješ?" pronesl potichu Dalay nereagující na instrukce, pro které sem s Brogadem přišli.

Dívku jeho nečekaná otázka zaskočila. Po pár vteřinách ticha se ovšem nakonec usmála. Jemným hlasem, ne příliš vzdáleným od jejího předchozího šepotu, pronesla: „Lavaya." Jejich oči se navzájem pozorovaly. „Teď mi řekni tvé jméno… pane," ihned dodala, když si uvědomila, že zapomněla na všechna zdvořilostní pravidla.

Dalay se usmál. „Nic se neděje," ujistil ji. „Jsem Dalay," pronesl hrdě. „Moc ti děkuji."

„Přišlo mi hloupé vám nepomoct, když znám to, co potřebujete," vysvětlovala dívka.

„Nejen za to," přerušil ji Dalay a několik vteřin si hleděli do očí.

KAPITOLA I: MALÉ ZAČÁTKY

Zahlédl, jak rusovlasá dívka zatáhla za provázky a tím upevnila váček, aby v sobě udržel svůj obsah. Pousmála se na Laryho a dala se do kroku. Danred se vydal za ní. Na cestu jim svítila jedna z vysokých alokayí, pod níž se právě nacházeli. Bělosrstý puliš spokojeně pobíhal mezi jejich nohama a stříhal při tom svými ocasy.

„Jde ti to mnohem lépe než mně," musel uznat Danred a přidal do kroku, aby se dostal na úroveň Tyrii.

„Jako téměř všechno," uchechtla se dívka, zatočila doprava kolem silného kmene stromu a seskočila z mírného svahu na prašnou cestu. Danred ji následoval mírně pobouřen její poznámkou.

„Jak téměř všechno?" hodlal se bránit a nespouštěl oči z vermenské dívky.

„Tak, že třeba s delvskými vůdci bojuješ lépe než já." Narážela samozřejmě na souboj, který Danred před pár týdny svedl s Baldholem. Tím zachránil flónskou vládkyni Nayu a rozhodl o vítězství na planině Saral. „Tím ovšem výčet toho, v čem jsi schopnější než já, tak nějak končí."

„Tak si to mysli," odsekl Danred. Tyriin smích se rozezněl tichým lesem, kterým procházeli.

„Jen si tě dobírám," smála se dívka dál. „To doopravdy tak moc nesneseš, abych byla v něčem lepší než ty?"

„Samozřejmě, že snesu," bránil se vysoký mladík, avšak v nitru cítil, že se Tyria nemohla vyjádřit přesněji.

„Támhle je další," změnila Tyria předmět jejich hovoru a ukázala před sebe na vysokou rostlinu, jejíž jádro vyzařovalo světlo do svého širokého okolí. „Mám alokaye opravdu ráda," přiznala se a zrychlila chůzi.

„Proč zrovna alokaye?" zamýšlel se Danred nahlas. „Chci říct, je dobré vidět na cestu, když je v Drájdenu neustálá tma, ale jinak ta rostlina vypadá naprosto obyčejně. Už jsi tu viděla daleko zajímavější rostliny."

„Ano, to viděla," uznala Tyria. „Ale nejde jen o to, jak květina, keř nebo strom vypadají. Jde o smysl, který v tomto světě mají a jaký význam mají pro nás samotné." Zmlkla, když spatřila Danredův výraz. „Je asi divné mě slyšet takhle mluvit o kytkách, co?"

„Ne, vůbec ne," zareagoval rychle, když si uvědomil, že dívku pozoruje s otevřenými ústy. „Je zajímavé, jaký k tomu máš vztah. Jen se musím přiznat, že tomu sám úplně nerozumím."

Bylo vidět, že jeho slova vrátila Tyrie na chvíli ztracené sebevědomí. Za tu dobu, co se znali, Danred jen málokdy spatřil svou kamarádku rozhozenou. Od bitvy na Saralu mu ovšem přišlo, že něco občas dokázalo Tyriu vyvést na malou chvíli z rovnováhy.

„Pro mě mají alokaye ještě trochu jiný význam, než že nám jen svítí tak, abychom nezakopli cestou na snídani." Danred se chtěl v tu chvíli rozesmát, ale udržel se. Bylo mu ovšem jasné, že Tyrie jeho zacukání koutky neuniklo. „Ještě před několika měsíci pro mě bylo nepředstavitelné, že v Immenoru existuje oblast, která je jen ve tmě. Kdyby mi někdo řekl, že strávím třeba jen tři dny ve tmě, měla bych z toho ohromný strach. Ale tady existují alokaye." Podívala se na

Danreda prosebným pohledem. Měl pocit, že jí hodně záleží na tom, aby jí porozuměl. Danred se pokusil o chápavý výraz.

„Takže už se tmy nebojíš?“ zeptal se Danred opatrně. Hruď se mu sevřela, když Tyria zakroutila hlavou. Nezlobila se však na něj.

„Já ze samotné tmy vyloženě strach nemám. Mám ho z toho, že můj život skončí v temnotě a nebude ji prosvěcovat ani malý plamínek něčeho pěkného,“ při těch slovech ji Danred začínal chápat. Vůbec nešlo o nějaký botanický pohled na alokaye, ale Tyria mluvila o svém životě. „Tady jsem se ale naučila, že i v tak obrovské temnotě vždycky existuje zdroj světla.“ Danred konečně pochopil. Usmál se na ni, ale jinak než kdy dříve. Takhle blízko k sobě si ho nikdy nepustila a najednou měl pocit, že se s Tyriou znají už odmala a mají mezi sebou neporušitelné pouto. Bylo až s podivem, jak silné pocity v něm vyvolalo její smýšlení nad zdrojem světla v Drájdenu.

Chvíli se na sebe mlčky dívali. I Lary se zastavil a vychutnával si pozitivní atmosféru v ovzduší. Ticho přerušil až Danred.

„Měli bychom pokračovat,“ vysoukal ze sebe. „Varay, jak ho znám, bude určitě chtít sazenice co nejdříve.“ Tyria sebou při jeho slovech cukla, jako by ji probudil z příliš hlubokého snu.

„Máš pravdu. Jdeme,“ zavelela a znovu se dali do chůze. Lary se Danredovi spokojeně otřel o nohu a vyrazil za ní.

„Je až zvláštní, kolik Vermenů v posledních dnech přichází do Sadhayi. Přeci jsme do Drájdenu dorazili jako výjimečná návštěva,“ řekl Danred a v mysli se mu vybavili ti dva ozbrojení muži, kteří včera přijeli do města.

„Když to řekneš takhle, tak to opravdu zní zvláštně," souhlasila dívka. „Ale pokud se zamyslíš nad tím, proč přišli, zas až tak zvláštní to není, nemyslíš?" Zastavila se u kořene silného zeleného stonku a přidřepla si k zemi.

„Máš asi pravdu," přitakal Danred a napodobil její pohyb, ovšem z druhé strany alokaye. Začali hrabat v hlíně kolem sebe. Lary se přidal a předními packami odhazoval hlínu. „Pokud se bitvy ve Vermenu neodehrávají, tak má každý voják větší uplatnění zde."

„Přesně tak," přitakala Tyria a u hlavy si přidržela sazenici velikosti fazole. Uložila ji do váčku k ostatním. „Očividně se očekávají další posily. Proč by nás jinak Varay posílal pro sazenice. Dává je do stanů Vermenům, tak jako je ve stanech máme my."

„Určitě," souhlasil. „Flóni žádná svítidla nepotřebují. Takže můžeme očekávat další návštěvy z Vermenu." Vzpomněl si na Renmara, ale napadlo ho, že jeho kamarád nikdy neprojevil zájem stát se vojákem nebo průzkumníkem. Vždy spíš ležel v knihách a disponoval silou mysli než meče. Danred si všiml, že se Tyria také zamyslela a dokonce tušil nad kým. V Karannu si byla velice blízká se synem jednoho z Radních – Sanrikem. Ověřovat si svou domněnku ale nechtěl.

„Podívej!" zvolala Tyria. Lary zanechal hrabání a dívka vytáhla další sazenici. „Šikula," pohladila puliše po hlavě.

„Takže můžeme k další. Každá alokaye může mít jen dvě sazenice a já zatím nenašel ani jednu," stěžoval si Danred.

„Myslím, že se na její nalezení až příliš upínáš," vyhodnotila Tyria, když se znovu dali do kroku. „Ještě dvě sazenice a myslím, že to bude stačit. Varay říkal, ať jich přineseme alespoň deset."

„Tak mu vezmeme dvě navíc?" přepočítal v rychlosti Danred, že u pěti alokayí už byli.

„To by sedělo," usmála se Tyria. Dále procházeli temným Drájdenem. Nad hlavami jim svítily hvězdy. Při téměř každém putování po Drájdenu cítil kolem sebe Danred život. Měl dojem, že cítí dýchat snad i stébla trávy. Ve vzduchu se proháněli nejen ptáci, ale i několik druhů létavého hmyzu. Půda, po níž se pohybovali, dozajisté skrývala další život a v neposlední řadě už tolikrát zahlédl ve větvích stromů veverky. Předevčírem, když se šel projít kolem Sadhayi, se před ním na cestě objevila drobná srna. Na malý okamžik si hleděli vzájemně do očí, než to hbité zvíře uskočilo pryč z jeho dosahu. Vzpomněl si, jaké patálie způsobil téměř ihned po jejich přechodu přes hranice, kdy ulovil veverku, a byli za to i s Tyriou a Wantýrou zadrženi. Po těch týdnech strávených v této zemi by ho už ani nenapadlo vztáhnout na jakéhokoliv živého tvora ruku.

Což mohlo na druhou stranu způsobovat určité problémy v jeho každodenním životě. Přece jen byl od mala zvyklý pozřít každý den alespoň kus masa. Drájdenští ovšem výborně uměli připravovat pokrmy z rostlin a hub. Tato jídla mu dodala potřebné živiny, aby zvládal Wantýřiny tréninky a úkoly, kterými ho pověřoval především Varay. Masa se mu ovšem dostávalo alespoň částečně. Pokud v okolí zemřelo zvíře přirozenou smrtí, brali to místní obyvatelé jako dar přírody a připravili z něj pochoutku především pro své vermenské

hosty. Danred s Wantýrou, kteří byli po bitvě na planině Saral považováni za hrdiny, dostávali vždy ty největší porce.

Když došli k poslední alokaye, znovu se k ní sehnuli a zamyšlený Danred dvakrát ledabyle hrábl do hlíny. Ke svému překvapení objevil semínko fazolovitého tvaru, jež podal Tyrie.

„Tak vidíš," radostně zvolala Tyria a přidala ji k ostatním. „Ještě jednu a jdeme. Mám pocit, že je teď v Sadhaye tak nějak prázdno."

„Prázdno?" podivil se Danred. „Od našeho příchodu tam nebylo více lidí, a to včetně delvů, které jsme zahnali."

„Takhle to nemyslím," odsekla Tyria. „Zvykla jsem si na přítomnost Nayi, Panaye a jejich vojsk."

„Jo tak," pochopil Danred. „Brzy je určitě zase uvidíme. Však to víš."

„Ano, to vím," pousmála se. „Chybí mi i povídání s tvou matkou. Každé ráno jsme si spolu dávaly čaj a povídaly o bylinkách."

„Brzy určitě dostaneme zprávu, abychom se za nimi do Divayiny vydali," oznámil suše Danred. Jeho zdánlivý nezájem Tyriu očividně nepotěšil, a tak už znovu nepromluvila. Vytáhla ze země poslední sazenici a s Larym v patách se vydala na cestu směrem zpět do Sadhayi.

Danred šel za ní. I on teď ztratil chuť k dalším debatám, a tak v tichosti putovali lesem. Zakručelo mu v břiše a pomyslel na večeři, kterou si velice rád dá, až dorazí zpět do města. Úzká cesta byla ohraničená hustými, asi půl druhého metru vysokými křovinami. Rostly na nich tyrkysové bobule asi dvakrát větší než sazenice, které právě dosbírali. Nebyly jedlé ani pro flóny, natož pro Danreda. Jeho

puliš si ale na těchto plodech občas rád pochutnával. Zrovna si vybral keř na pravé straně cesty a ukousl bobuli z jedné z nižších větví. Zůstal stát, dokud svačinku nespořádal a během pár sekund dohnal ztrátu, již na Danreda s Tyriou nabral.

Pokračovali dále. Cesta teď stoupala do mírného kopečka. Hlad, který Danreda sužoval čím dál tím více, s vydávaným úsilím sílil. Chtěl jet sbírat sazenice na belrinovi, ale Tyria namítla, že by chtěla jít pěšky. I když mu nedávalo smysl nevyužít jejich rohaté zvířecí kamarády, kteří dokázali vyvinout na svou mohutnou postavu až překvapivě vysokou rychlost, poslechl ji. Měl pocit, že se křoví za nimi pohnulo, a tak škubl hlavou, aby se ohlédl. Nic neviděl. Panovalo bezvětří, a tak usoudil, že rozruch mohlo způsobit jedno z menších zvířat žijících v Drájdenu.

Cesta se teď začala vlnit jako provázek hozený na zem. Ono šustění keřů se znovu a pak ještě jednou zopakovalo, Danred tomu už ovšem nevěnoval sebemenší pozornost. Stejně tak Tyria. Oba věděli, kolik života se kolem nich nachází.

„Dostali jsme se dál od města, než jsem si myslel," posteskl si teď už extrémně hladový Danred.

„Alokaye nás dovedly až několik kilometrů od Sadhayi. Ale neboj, myslím, že tak ještě půl hodiny a…" Větu už nedokončila. Keře se znovu zakymácely, ale už ne tak nepatrně, aby jim nevěnovali pozornost. Kolem nich se z temnot keřů a stromoví najednou objevily čtyři menší postavy a mířily na ně svými kopími. Danred s Tyriou a Larym strnuli na místě. Rozhlíželi se kolem sebe. Danred nestihl tasit

svůj meč z pochvy, která byla připnuta k pásku. Tyriin luk se také nacházel nepřipravený na jejích zádech.

„Ale ale!“ zvolal jeden z útočníků vysokým hlasem. „Nebyl jsem si jistý, ale teď už ano.“

„Jsou to oni,“ zahalekal další z nepřátel, který svým kopím mířil Tyrie doprostřed hrudi. Čtveřice byla zahalena do tmavě zelených rób a krom kopí, která byla vyrobena pravděpodobně ze spadaných větví a nabroušených kamenů do špice, nedisponovala žádným dalším vybavením.

„Vždyť jste flóni,“ promluvil klidným hlasem Danred, když si uvědomil, že je nepřepadli delvové ani nic podobně nebezpečného.

„Jsme přátelé flónů,“ přidala se Tyria, kterou očividně také uklidnilo, koho v lese potkali.

„Nás ne!“ vyštěkl na ni znovu ten první pisklavým hlasem. „Těch zrádců ve městech možná, ale my uznáváme tradice flónského národa a Vermen se bude nazývat mým přítelem jen přes mou mrtvolu.“

„Už je to tady,“ pošeptala Tyria. „Pamatuješ? Naya říkala, že se některým flónům nebude líbit naše nové spojenectví.“

„Ticho!“ zakřičel znovu flón, který byl očividně vedoucím malé skupiny odpůrců. „Likvidovat přírodu a stavět z ní hradby. Krmit masem padlých zvířat nepřítele. Používat sazenice alokaye jako svítilny pro ty vidláky z Vermenu. Tohle skončí. Vy skončíte!“ Jeho zvyšující se hlas už pomalu přecházel svou hlasitostí do nepříjemného skřeku a Danred začínal chápat, že tenhle spor v klidu vyřešit nepůjde.

„Nejsme nepřátelé,“ promluvil znovu klidně, ale už důrazněji Danred. „Jak vám to máme dokázat?“

„Vypadněte z Drájdenu," neváhal flón. „A už se sem nevracejte."

„To vám ovšem nemohu slíbit," odvětil upřímně Danred a pomalu sevřel svou pravici v pěst. Na předloktí měl připevněný trigot, v němž měl už ze zvyku zasazené dvě kamenné placky.

„Tak se vás zbavíme sami!" zakřičel flón a začal se k nim s kopím přibližovat. Smyčka kolem Danreda, Tyrii a Laryho se pomalu stahovala. Danred zvedl svou pravici. Neuniklo mu malé zaváhání flónů, když spatřili kožený pás na jeho paži. Danred se nadechl a pás začal zářit jemně namodralým světlem. Flóni se zastavili, ale svá kopí nesklonili.

„PARIVART NARAM!" zvolal Danred. Téměř v mžiku oka se flóni vytratili ze svých pozic. Rozutekli se zpět do křoví. Napětí v lese však přetrvávalo do té doby, než byli flóni v bezpečné vzdálenosti od Danreda a jeho přátel.

„Co se stalo?" zeptala se po chvíli Tyria. Danred otáčel svou pravicí před očima, jako by na ní snad něco hledal. Nepromluvil a několik dalších vteřin si nechápavě prohlížel svůj trigot. „Danrede?"

„Nic se nestalo!" zakřičel. Hluboce oddychoval a rychle vytáhl z kapsy měšec. Zachrastilo v něm, když uvolnil šňůrku, kterou byl stažený. Vylovil jeden ergon, jenž vložil do trigotu, a znovu zvolal: *„Samans!"*

Teď už to Tyria postřehla. Trigot se nejprve rozzářil a poté rychle zhasl. Mince se z jeho koženého pásu vytratila, ale žádné kouzlo Danred nevykonal.

„Nechápu to," vztekal se Danred. „Jak je to možné?"

„Možná jsi unavený," namítla Tyria.

„To jsem byl na Saralu taky. A stejně jsem zabil Baldhola.“ Znovu začal lovit v měšci ergon, ale ani napotřetí se mu kouzlo nepovedlo.

„Počkej, Danrede,“ snažila se ho zastavit Tyria. „Takhle vypotřebuješ všechny svoje ergony. Vrátíme se do města a zeptáš se na to Wantýry.“

Uposlechl a vrátil měšec zpět do kapsy. Rychlou chůzí, jež téměř hraničila s poklusem, se vydal dále po cestě směrem do Sadhayi. Tyria s Larym za ním pospíchali, co jim nohy stačily. Danred je ale nevnímal. Od bitvy kouzlení netrénoval, bylo mu to od Wantýry doporučeno. Teď ovšem musel kouzlo použít a nefungovalo. Přišel snad o svoje schopnosti?

KAPITOLA II: DIVOKÉ DEBATY

„Zpomal, Danrede," snažila se Tyria zklidnit svého kamaráda, který pelášil do Sadhayi, seč mu nohy stačily. I když byl Danred jedním z nejrychlejších běžců na akademii, ani ona nezaostávala. Držela se za ním jen pár metrů. Danred ji ovšem neposlouchal. Jen se na ni nepatrně ohlédl a běžel dále.

Když se konečně dostali k hranicím Sadhayi, drájdenského města, v němž poslední týdny přebývali, začal zpomalovat. Rozhlédl se. Viděl, že už se k němu Tyria blíží.

„Au!" zvolal Danred. To mu dívka uštědřila úder pěstí do ramene. „Co děláš?"

„Co dělám?!" podivovala se Tyria. „Letíš jak o závod. Koukej na Laryho, jak je vyčerpaný." A skutečně. Puliš se po svých čtyřech pomalu belhal ke kaluži s vodou, do které ponořil čumák a dlouho ho z ní nevyndal.

„Promiň, Lary," zamumlal Danred a rozhlížel se dále po Sadhaye. Měl otázky. Potřeboval vědět, co se mu děje s trigotem. Wantýra by mu mohla pomoci. Jako prvního ale zahlédl Varaye, který mířil jejich směrem.

„Co tu vyvádíte?" napomenul je, když k nim přišel na dostatečnou vzdálenost.

„Vyvádíme?" divil se Danred. Městem se rozléhaly rány mečů a dalších bojových nástrojů. A nebyl to jediný hluk. Celá Sadhaya byla na nohou a údery kladiv ze staveb na dálku sváděly hlučný souboj s vojsky na cvičišti.

„No dobře, očividně nejste jediní, kdo dělá ruch. Ale chovejte se trochu spořádaně," pokáral je Varay. „Co jste tak uhonění?" zeptal se, když si konečně prohlédl jejich zpocená čela, zarudlé tváře a totálně unaveného Laryho, který padl na bok hned vedle louže, ze které ještě před chvílí pil. „Snad vás někdo nepřepadl?"

„To také," odvětila ihned Tyria a Varay rázem zbystřil. Díval se za ně do míst, odkud do města přiběhli, jako by hledal skupinu delvů ženoucí se za nimi.

„O to nejde," odsekl Danred.

„Ale jde, Danrede," nesouhlasila Tyria. „Napadli nás flóni, Varayi."

„Flóni?"

„Flóni," zopakoval Danred. „Ale zahnal jsem je." Byl vzteky bez sebe, protože řešili tak nepodstatnou věc. „Varayi, Wantýra je u sebe?"

„Není. Ihned po vašem odchodu sama někam odjela. Vzala si svého koně, ale prý by měla být zpět ještě dnes."

„Sakra," zaklel Danred. Varay ho přejel varovným pohledem.

„Co chtěli ti flóni?" zeptal se pak znovu v klidu jejich flónský mistr.

„Abychom zmizeli z Drájdenu a už se nikdy nevraceli," vysvětlila Tyria. „Myslím, že naše přítomnost v Sadhaye je pro konzervativní flóny absolutně nepřijatelná. I Naya se o tom přeci zmiňovala."

„Máš pravdu, Tyrio. Flóni vyznávají tradice možná nejvíce ze všech immenorských národů. Je tudíž pro některé z nich zcela nepřípustné, že je čím dál tím více Vermenů našimi hosty." Varay byl naprosto v klidu. Danred vycítil z jeho hlasu, že něco podobného Varay neslyší poprvé.

„Je to drzost," procedil Danred skrze zuby. „Nebýt mě a dalších Vermenů, tak by možná už ani ti čtyři flóni, co nás přepadli, nebyli na živu." Ihned po tom, co ta slova vyslovil, ucítil, jak ho ostře probodly oči nejen Varaye, ale i Tyrie. Lary se konečně zvedl ze země, pomalu k němu došel a otřel se mu o nohu. Danred cítil, jak jeho naštvání lehce uvadá.

„Danrede," promluvil Varay. „Ano, jsme velice vděčni za vaši pomoc, ale stále jste hosty Drájdenu, a i ty musíš pochopit, že bohužel někteří z našich obyvatel mají problém s takovou změnou, která se teď a tady odehrává." Danred se podíval na Tyriu, která z něj nespouštěla oči. Neustále ho probodávala tím přísným pohledem, jenž u ní už nejednou spatřil.

„Vždyť ale přeci musí chápat, že když se nebudou bránit, tak je delvové pobijí." Odvětil Danred už daleko klidnějším tónem.

„Třeba to právě nechápou," namítl Varay. „Tihle divocí flóni očividně žijí v domnění, že jsou všechny ty nepokoje v poslední době způsobené právě příchodem Vermenů." Nastalo několikavteřinové ticho.

„To se jim nemůžeme divit," tichým hlasem přerušila pauzu v konverzaci Tyria.

„Nemůžeme?" znovu se podivil Danred.

„Nemůžeme," souhlasil Varay s Tyriou. „Jaký byl váš příchod do Drájdenu, Danrede? Zamysli se prosím."

Danred si vzpomněl, jak pár hodin po přechodu hranic usmrtil veverku a byli proto všichni tři zatčeni. Až otec Hynda jim dal milost. Poté přijeli do Sadhayi, kde zrovna útočili delvové, a oni je zahnali.

„Vždyť jsme vám ale pomohli odrazit útok delvů ihned, jak jsme se tu objevili. S pomocí jsme neváhali ani vteřinu.“ Nehodlal se Danred přestat bránit. Myslel si, že jsou jim flóni vděční, ale události posledních pár hodin ho úplně vyvedly z omylu.

„Vždyť to přeci Varay nezpochybňuje, Danrede,“ promluvila znovu Tyria. „A nezpochybňuje to ani paní Naya, ani Panay. Nezpochybňoval to ani kapitán Ayer.“ Danredovi se v tu chvíli vybavila vzpomínka na flónského kapitána ve zlatavé zbroji, jenž padl na planině Saral.

„Je to tak. Ale všichni tihle lidé, které jsi Tyrio jmenovala, vědí o tom, co se děje a znají fakta. Divocí, kterým se nelíbí, jak lehce se flóni odvrátili od svých tradic, můžou chápat situaci tak, že na nás delvové zaútočili kvůli vaší přítomnosti v Drájdenu.“ Danred musel uznat, že to, co Varay říká, dává smysl. Teď, když trochu polevilo jeho rozčilení, dokázal vidět věci daleko zřetelněji.

„To, že teď flóni využívají dřevo na stavění hradeb kolem měst, je pro ně asi také nepochopitelné, že?“ zeptal se Danred.

„Přesně tak,“ potvrdil Varay. „I to mohou přisuzovat vlivu Vermenů.“

„Co ale s tím?“ vyzvídala Tyria, která se teď sklonila k Larymu a začala puliše drbat za uchem. „Přeci proti nepříteli potřebujeme být jednotní.“

„Věřím paní Naye, že už se touto záležitostí zabývá a brzy provede kroky ke sjednocení našeho lidu,“ uklidnil ji Varay a usmál se na ni.

Jejich debaty přerušily tradiční drájdenské zpěvy, které ohlašovaly konec dne. To pro Danreda znamenalo jediné – Wantýra by se měla každou chvíli vrátit. Pokud už tedy není zpět.

„Přeji vám dobrou noc," rozloučil se s nimi Varay a odešel.

„Jdu se podívat do stájí, jestli už je Wantýra ve městě," oznámil Danred.

„Vnímej víc svoje srdce, Danrede," řekla jen Tyria a nechala ho stát na cestě samotného.

Danred zůstal chvíli stát jako přikovaný. Rozmýšlel nad těmi pěti slovy, jež jeho přítelkyně vyřkla. Mohl se jen dohadovat, proč mu je řekla právě teď a co konkrétně jimi myslela. Když přišel zpět k vědomí, vydal se městem ke stájím. Začínala na něj dopadat únava, přeci jen byl večer a on byl znovu celý den na nohou. Už by šel klidně spát, ale musel nejprve mluvit se svou mistryní.

Ve stájích byl zdánlivě klid. Všichni belrini se už uložili ke spánku a vypadalo to, že i u koní je klid. Po pár dalších krocích si byl Danred jist, že v ohradě vidí Kantona, Hrona i Latuna. Tedy všechny jejich koně, včetně toho Wantýřina. Čarodějka už tedy musela být zpět.

„Jedeš někam?" ozval se ženský sebejistý hlas za ním. „Nebo na mě snad čekáš, až se vrátím?" Danred se otočil za hlasem. Stála před ním dospělá tmavovlasá žena. Byla zahalená do hnědého pláště s bílým lemováním a právě se usmívala na Laryho, který ji ihned přiběhl přivítat.

„Čekám na tebe," řekl jen Danred a čarodějka na něj zvídavě pohlédla.

„Tak tedy, dobrý večer," pozdravila ho nesměle.

„Dobrý," odvětil Danred. „Potřebuji s něčím pomoct."

„Ach tak," zareagovala zklamaně Wantýra. Úsměv jí z tváře už zmizel a ve vzduchu bylo cítit mírné napětí. „Asi jsem nemohla čekat něco jiného."

„Jiného?" zopakoval Danred.

„To je jedno," mávla rukou. „O co tedy jde?"

„Potřebuji jiný trigot," vybalil. „Ten můj se asi při bitvě rozbil a nefunguje. Byli jsme sbírat sazenice alokayí pro Varaye. I když to vlastně asi víš, jako všechno," Wantýra dělala, že tuto poznámku neslyšela. „A cestou zpátky nás přepadli čtyři flóni. Varay je nazval divocí. Chtěl jsem seslat kouzlo za použití dvou placek, ale nic se nestalo. Teda ne, že úplně nic."

„Přepadli vás divocí?" šokovalo Wantýru.

„Tohle přece není to důležité!" vyjel na ni Danred. „Nemůžu dělat magii." Na jeho zvýšený hlas zareagovalo pár belrinů nesouhlasným zabručením. Musel je svým rozčilením vyrušit ze spánku.

„Uklidni se prosím, Danrede," vyzvala ho čarodějka. „Jen mě to zaskočilo. Doufám, že jsi ty i Tyria v pořádku."

„Jo," odsekl. „Tedy až na to, co se ti tu snažím říct."

„Hvězdám díky," oddechla si Wantýra. „Kouzla ti tedy nefungují od bitvy na Saralu?"

„Tak. Moc jsem jich od té doby nevyužíval, ale žádné se mi nepovedlo. Myslím, že mi ta síla kouzla proti Baldholovi poničila trigot."

„Obávám se, že to není možné, Danrede. Trigoty se nemohou zničit kouzlem. Minimálně jsem o tom nikdy neslyšela," vyvrátila čarodějka jeho myšlenku.

„Tak proč to nejde? Neudělám ani štít. Koukej." Natáhl svou pravici na níž měl připevněný kožený opasek a řekl: *„Paliha saka."* Trigot se na malý moment rozsvítil, pak ale hned zhasl a Danred vztekle zaklel.

„Síly ti to ale bere," pronesla Wantýra, jako by si tím byla jistá.

„Ano," potvrdil ji. „Nejen síly. Předtím na cestě mi to vzalo i ergony a nic se nestalo."

„Tak to ti trigot funguje. Tím si můžeme být jistí." Danred si všiml, že si ho teď čarodějka bedlivě prohlíží, jako by na něm hledala jakoukoliv známku zranění nebo něčeho, co není v pořádku.

„Nic mi není," zareagoval nevrle Danred, když už se pod jejíma zkoumavýma očima začal cítit nepříjemně.

„Promiň. Ale pokud není problém v trigotu, musí být problém u jeho nositele," vysvětlila klidně. Danredem projel vztek. Bylo to především kvůli tomu, že vlastně celou tu dobu věděl, že chyba není v trigotu. To on ztratil schopnost kouzlit.

„A ty víš, kde je problém?"

„Tuším," odvětila žena tiše.

„Samozřejmě, že víš," zabručel Danred. „A samozřejmě mi to neřekneš, že ne? To je tvůj styl."

„Je to jen moje domněnka, Danrede. Určitě ti jí řeknu, ale nechci, aby ses teď upínal na něco, co nemám ověřené. Musím si to promyslet." Danred viděl, že teď naopak Wantýra nekouká vůbec na

něj, ale kamsi do dáli. To mu z nějakého důvodu vlilo do žil ještě více vzteku.

„ALE VĚCI, KTERÉ VÍŠ A TÝKAJÍ SE MĚ, BYS MI MĚLA ŘÍKAT!“ rozkřičel se na ni Danred. Ten vztek, který v sobě držel už několik týdnů, z něj teď začal tryskat jako voda z prasklého sudu.

„Danrede, já…“

„VĚDĚLA JSI TO A STEJNĚ JSI TO DOPUSTILA!“ Nenechal se přerušit. Vztek s ním cloumal. Lary se schoval za Wantýřinu nohu. Samotná čarodějka jen stála před ním.

„Danrede, prosím,“ řekla slabým hlasem. „Zemřela by.“ Danred z ní nespouštěl své nahněvané oči. Její slova jako by k němu nemohla dostat přes jakýsi štít, který kolem něj vytvořil jeho hněv a jeho zklamání.

„Ale měl jsem právo to vědět,“ vyštěkl sice ostrým, ale tentokrát už daleko tišším hlasem Danred. „Měla jsi mi říct, že díky tomu obřadu přijde má matka o paměť. Měla jsi mi říct, že její oživení není jen tak.“

„Jen tak? Věděl jsi, že není jen tak. Za život tvé matky zaplatil životem otec Hynda, na to nezapomínej.“ Připomněla mu Wantýra. „A ty jeho oběť takhle hrubě znehodnocuješ. S matkou si téměř nepromluvil předtím, než odcestovala do hlavního města. To, že mi vyčítáš, že jsem ti to neřekla, beru. Možná jsem ti to říct měla...“

„To teda měla!“ skočil jí Danred do řeči. Wantýra se hluboce nadechla.

„Možná jsem ti to měla říct, ale v tu chvíli jsem viděla věci jinak. A upřímně řečeno. Ty také.“

Danred jí věnoval nechápavý pohled. „Jak to myslíš?“

„Tehdy jsme jen chtěli navrátit Elijánu, tvou matku, zpět mezi živé. Cítila jsem z tebe, že bys za to dal cokoliv na světě."

„To ano, ale vždyť…"

„Nepřerušuj mě," upozornila ho Wantýra. „Omlouvám se za to, že jsem ti neřekla všechna rizika toho obřadu. I za to, že jsem poprosila paní Nayu s otcem Hyndou, aby ti je nesdělili. Jsi schopný mi to odpustit?" Následovalo dlouhé ticho. Nedaleko od nich zařehtal jeden z koní. Veškerý hluk ve městě uvadl a v temnotě ozařované hvězdami a pár světly alokayí proti sobě stáli jen oni dva a Lary.

„Já… já nevím," vykoktal ze sebe Danred. „Nevím, jestli se přes tohle přenesu."

„Zítra v devět ráno ti nabízím trénink na cvičišti," změnila najednou čarodějka téma. „Je potřeba cvičit. Snad jsi nezapomněl na delvy a své povinnosti."

„Nezapomněl," zasyčel Danred. Sáhl si na kapsu, ve které měl uložený Gronův sval.

„To jsem ráda. Tak ráno," pohladila Laryho a nechala Danreda stát v prostorách stájí. Lary na svého pána koukal z místa, kde se ještě před chvílí schovával za Wantýrou před jeho řevem.

„Promiň, Lary," klekl si a puliš k němu přiběhl. Jeho dva ocasy se rozkmitaly radostí z toho, že už se Danred nevzteká.

Jejich stan byl na druhé straně města Sadhaya. I když byl Danred unavený, tak mu vůbec kratší procházka nevadila. Naopak. Věděl, že teď stejně neusne. Věděl, že emoční vypětí, které prožil v druhé polovině toho dne, s ním bude cloumat ještě dalších pár hodin a nedovolí mu oka zamhouřit.

V těchto pozdních večerních hodinách procházeli kolem už téměř prázdných stánků. Flóni a flónky, kteří zde prodávali potraviny a další zboží, již v těchto večerních hodinách pomalu sklízeli svou nabídku.

„Nechcete houbové placičky, pane Danrede? Pár jich zbylo," zavolala na něj postarší flónka.

Až teď si Danred uvědomil, že už dobrých pár hodin nic nepozřel. Jeho vztek přerušilo kručení v břiše. A tak si od flónky vzal tři houbové placky. „Děkuji," usmál se letmo, hned si kousl a pokračoval dál. Za stánky už pomalu vyrůstala dřevěná hradba. Naya vydala pokyny pro vybudování opevnění kolem Sadhayi chvíli před tím, než se vypravila zpět domů do Divayiny. Tahle část hradeb měla na výšku už půl druhého metru a podle toho, co slyšel od Panaye, měla být ještě o metr vyšší. Danred měl rád toho veselého flóna, kterému tehdy ještě ve Vermenu zachránil život před delvem. Bratr Varaye se prořekl častěji než by určitě flónská vládkyně nebo další flónští představitelé chtěli.

Po levé straně měl teď Danred kašnu s kamenným sloupem uprostřed. Rytiny na něm odkazovaly na Wantýřin původ. Právě díky tomuto vodnímu dílu dokázal Danred svou mistryni zachránit po tom, co jí složil plavoučí jed. Vzpomněl si, jak čarodějka odmítala opustit duši svého syna, kterou potkala v oblasti mimo jejich realitu. Věděl, že musí další den vyrazit na trénink, který mu nabízela. Tolik spolu prožili, tolik ho naučila, a především pro něj tolik znamenala.

Ze svahu shlédl na cvičiště, kde už se teď nenacházel žádný voják. Byl kolem něj ale velký nepořádek. To proto, že zde každý den trénovalo více a více flónů i Vermenů, kteří do města dorazili na

pomoc. Flóni nebyli vůbec zkušení bojovníci, a tak jim příchod Vermenů pomohl nejen jako podpora v případném boji. Pomohly jim i zkušenosti, které Vermeni ochotně předávali sadhayským bojovníkům.

Když dorazil k místu se stany pro návštěvníky města, spatřil, že jich je zde daleko více, než když v Sadhaye poprvé ulehl ke spánku on sám. Souviselo to nejen s navýšením potřeb pro ubytování dalších Vermenů, ale také s odchodem některých původních obyvatel města.

V lese, který se nacházel hned za stany, už zdaleka nepřežívalo tolik flónských rodin jako dříve. Spousty z nich nesouhlasily s tím, kam se ubírají změny v Sadhaye, a odešly. Danred si už nyní mohl domyslet, že z některých z nich se stali právě takoví divocí, jako ti, kteří je dnes přepadli. Část stromů se tedy rozhodli flóni vykácet, aby měli místo na další stany a zároveň dřevo využili k budování opevnění.

Danred vcházel do stanu daleko klidnější. Procházka s jeho přítelem Larym byla velice osvěžující, a tak padl do postele ihned, jak přišel. Ani se nezul. Dnešek byl na jednoho mladého chlapce opravdu hodně náročný. Překulil se, když se mu do stehna zarazil onyxově černý krystal, jenž spočíval v jeho kapse. Vyndal ho a položil pod postel.

Přemýšlel, co s ním dál. Hynda říkal, že by měl shromáždit další úlomky duší vládců, kteří vytvořili bariéru mezi národy. Ale kudy se vydat? A co Meul? Proč ho nezabil?

KAPITOLA III: NA DRUHOU STRANU

„Co ti na to řekla?“ zeptala se zadýchaná Tyria, která právě uskočila před úderem Danredova meče. Znovu zaujala obranný postoj a pečlivě sledovala svého tréninkového nepřítele.

„Že to nemůže být trigotem,“ odvětil Danred, znovu se rozmáchl mečem, ale ani tentokrát úder nenašel svůj cíl. „Prý má nějaké domněnky, proč nemůžu kouzlit, ale samozřejmě mi je neřekla. Jako nikdy nic.“

Tyria z ničeho nic sklonila meč a Danred instinktivně přerušil svůj další pokus o útok. „To přeci nemyslíš vážně,“ kroutila hlavou.

„Nekruť nade mnou hlavou, to nemám rád,“ napomenul jí Danred.

„Co bych měla dělat jiného? Vždyť to, co říkáš, vůbec nedává smysl. Wantýra tě toho tolik naučila, předala tolik znalostí a pokud vím, tak sama o sobě ti řekla věci, jež možná neplánovala říct nikdy nikomu.“ Danred si všiml, jak k ní doběhl Lary a omotal se jí kolem nohy. „Promiň Lary, už jsem klidná,“ věnovala bílému pulišovi svůj úsměv.

„Jsem z toho všeho tak naštvaný, že asi ani nevím, co říkám. Promiň.“ I on se pokusil o úsměv, který ale věnoval Tyrie. Ta se na něj jen zamračila a dál se věnovala Larymu. „Má přijít,“ pokusil se Danred zamaskovat tu trapnou chvíli. Dívka mu věnovala nechápavý pohled. „Wantýra.“

„Ach tak. Ví přeci, že každé ráno trénujeme spolu,“ namítla Tyria.

„To asi ví, proto říkala, že začneme o deváté,“ Danred se rozhlížel, jako by měla být Wantýra poblíž. Popravdě netušil, kolik přesně je

hodin. Ranní zpěvy už slyšel, což spolu s těmi večerními vlastně byl jediný způsob, jak se v Drájdenu orientovat v čase.

„My si zatím půjdeme vystřelit z luku, viď, Lary?“ Puliš zakmital svými ocasy a rozeběhl se k terčům, které byly na druhé straně cvičiště.

„Ale vždyť tu ještě není,“ namítl Danred. „Můžeme ještě cvičit spolu.“

„Mně už se nechce šermovat,“ řekla dívka jakoby nic, nasadila si přes rameno toulec s dřevěnými šípy a i s lukem odešla.

Danred zasunul svůj meč, který našel ve zřícenině Vinasaya, do pochvy a sedl si na zem ke zbytku svých věcí. Na dálku pozoroval, jak ladně Tyria propíná své tělo při práci s lukem a jak neomylně trefila svůj první terč. Mohlo uplynout pět nebo snad deset minut jeho pozorování, když ho z myšlenek vytrhl ženský hlas.

„Tak jsi připraven?“ pár metrů od něj kráčela vermenská čarodějka v dlouhých černých šatech. Kolem pasu se jí pohupoval meč a na paži měla připoutaný trigot.

„Já ano,“ stoupl si ihned Danred, když ji zahlédl. „Ty ale nevypadáš oblečená na souboj.“ Prohlížel si svou mistryni od hlavy až k patě, vypadala spíš, jako když jde na slavnostní večeři.

„Dnes jsem měla dobrou náladu,“ pousmála se Wantýra. „Navíc dnešní trénink v šatech rozhodně zvládnu.“

To Danreda trochu popudilo. „Myslel jsem, že mi chceš dát pořádný trénink. A ty si přijdeš v šatech?“

„Moje šaty nerozhodují o intenzitě a obtížnosti tvého tréninku,“ vysvětlila. „Do střehu!“ Zvolala a tasila svůj meč. To samé udělal

i Danred. Pravou rukou uchopil jílec své zbraně a připravil se na souboj. Provedl dva rychlé výpady zprava a další zleva. Wantýra se jen bránila. Danred cítil, že je rychlejší. Další rychlý boční úder zleva čarodějka vybrala tak tak a Danred viděl, že dalšímu už se bude bránit jen ztěžka. Provedl tedy útok z pravé strany, když v tom…

„*Paliha saka!*“ jeho meč narazil, ale pak se také odrazil a s ním i sám Danred. Bolest mu projela zády, když se natáhl jak dlouhý, tak široký na písčité podloží cvičiště. Když se trochu vzpamatoval, viděl, že Wantýra nad ním stojí s potutelným úšklebkem na tváři. „To jsi nečekal.“

„To teda nečekal,“ odsekl Danred. „Nevěděl jsem, že můžeme používat kouzla.“

„Tak teď už to víš,“ řekla vážnějším tónem. „Neválej se tu a pojď to zkusit.“ Než to dořekla, stál už Danred na nohou. Znovu vyrazil do útoku. V trigotu měl připravený ergon, tak jako vždy. Napadlo ho, že zkusí zvednout Wantýře písek ze země do očí a pak využije jejího zmatení. V tom mu ale došel ten zásadní problém.

„Jak…?“ Od Wantýry přišel úder a svou otázku nedořekl. Odrazil její meč. Pokusil se přehodit si meč do levé ruky, když v tom schytal od své sokyně ránu do žeber a musel zamávat na znamení prohry.

„Copak?“

„Já nemůžu…,“ opřel se o kolena a hluboce oddychoval. „Já nemůžu kouzlit, když mám v ruce meč.“ Upustil svou zbraň na zem a začal si povolovat šňůrky na svém trigotu.

„Co to děláš?“ Pozorovala ho Wantýra s nechápavým výrazem.

„Co asi. Dám si trigot na levou ruku a šermovat budu pravou. Tak budu moct zároveň bojovat mečem i kouzly.“ Stáhl kožený pás ze zapařené ruky, instinktivně si ho přiložil poblíž nosu a trhl hlavou.

„To bych nedoporučovala,“ podotkla Wantýra.

„Smrdí, no.“

„To nemyslím,“ Danred na ni nechápavě pohlédl. „Je blbost, co právě teď děláš. Kouzlil jsi snad někdy s trigotem na pravé ruce?“

„Samozřejmě, že ne. Nikdy jsi mi…“ zarazil se, když se podíval své mistryni do obličeje. „… Nikdy mě nenapadlo použít kouzlo zároveň při šermování.“

„Právě,“ souhlasila. „Přitom bych řekla, že to je až životně důležitá schopnost.“

„Pak ovšem nechápu, proč jsem se už tehdy v Karannu nezačal učit kouzlit s trigotem na levačce. Hned poprvé jsi mi přeci mohla říct, ať si ho nasadím na druhou ruku.“ Danred byl zase napjatý jak struna. Tušil, že mu Vermenka opět něco *zapomněla* sdělit.

„Kdybych to tak udělala, tak se pravděpodobně nikdy kouzlit nenaučíš.“

„Takže…“

„Přesně tak. Je daleko, ale opravdu daleko jednodušší naučit se šermovat nepreferovanou rukou, než se jí snažit vyvolávat magii.“ Danred si začal pomalu vracet trigot na svou pravici. Když dotáhl i poslední kožený provázek, znovu se chopil meče. Tentokrát ovšem svou levou rukou. Meč mu v ní přišel daleko těžší. Jako by měl svou vlastní vůli a snažil se mu utéct z ruky.

„Mimochodem, teď mi nejde kouzlit ani pravou," připomněl Danred svůj problém, který mohl znamenat, že celá tahle maškaráda je zbytečná.

„To přijde," řekla jen Wantýra. „Zkus si pár útoků," přikázala a o pár kroků poodstoupila. Danred se pokusil vší silou držet jílec svého meče a shora sekl do vzduchu. Meč mu prolétl těsně vedle nohy, jak nestihl zastavit jeho setrvačný pohyb. Znovu se tedy připravil a zkusil boční úder. Při tom mu sice hrozilo menší riziko vlastního zranění, ale i tak pochyboval, že by tímto útokem kohokoliv mohl ohrozit.

„To snad nejde," zahartusil po pár dalších pokusech.

„Ale jde," oponovala Wantýra. „Z počátku jsem vypadala podobně." Danred odhodil svůj meč a chytil se za levou ruku. Cítil, že si musí zkontrolovat, zda si nevykloubil ruku v lokti. Svaly na předloktí ho pálily jako zásah od delva. K tomu všemu zahlédl velice pobavenou Tyriu, která pravděpodobně přerušila svůj trénink, aby se mu mohla přijít smát.

„Nevím, jestli tohle zvládnu," namítl.

„Budeš muset. Myslím, že sám chápeš, jak je tohle důležitá schopnost." Vrhala na Danreda přísný pohled.

„Chápu. Pokusím se," řekl jen a zasunul svůj meč do pochvy. „Ale ne dnes, už mám dost."

„Máš trochu jiný přístup k tréninku, než jsem od tebe byla zvyklá," poukázala čarodějka.

„To je možné," procedil skrze zuby a opustil cvičiště. Namířil si to rovnou do svého stanu, kde vyčerpaný padl na postel. Nezdržoval se

ani svlékáním, ani sundáváním trigotu. Usnul tak, jak si lehl. Když se po dlouhém spánku probudil, ležel u něj i jeho puliš Lary.

„Bavil jsi se?“ Lary v odpovědi na jeho otázku výrazně zamrkal svýma očima. „To je dobře,“ pousmál se Danred. Po dlouhém šlofíku se cítil velice zmatený. Neměl ponětí, kolik je hodin. Mohl snad spát až do rána? Možná i jo. Z ničeho nic na něj padla velká únava, která podle něj nebyla nijak opodstatněná. Přemítal nad tréninkem s Wantýrou. Měl se naučit šermovat levou rukou, aby mohl pomocí té pravé kouzlit. Nemohl se ovšem ubránit pocitu, že i kdyby se mu nakonec přeci jen povedlo přimět svou levačku ke spolupráci s mečem, tak je mu to k ničemu.

Posadil se na postel. Sundal kryt ze sazenice alokaye, jež rázem osvětlila vnitřek jeho stanu. Ne že by byl zdroj světla tak silný. Světýlko připomínalo zapálenou svíčku. Mohl se tak podívat na svou pravici, kterou natáhl před sebe. Bedlivě zkoumal svůj trigot. Magický pás vyrobený z černé kůže, do nějž bylo vyryto pět zářezů. Jeden byl zaplněný kamennou plackou. Vyjmul ergon z pásu a obracel ho v prstech. Velké V z jedné strany a souhvězdí puliše z druhé se nacházelo na každé této vermenské minci. Když ji hodil do svého váčku s ostatními ergony, jen to v něm zacinkalo.

Odložil váček na postel, postavil se na nohy a natáhl paži. Snažil se rozpomenout na chvíli, kdy těsně po Wantýřině smrti objevil pergamen se sepsanými kouzly a našel na něm užitečné kouzlo pro vyvolání štítu. To samé, které na něj před pár hodinami použila Wantýra, a dokonce on sám ho použil už tolikrát. Tenkrát poprvé nevěděl, co ta slova dělají nebo znamenají, a zkusil se je pronést právě

v tomto stanu. Ponořil se vší silou do té vzpomínky a nahlas pronesl: „*Paliha saka*."

Prvotní vztek postupně začaly střídat smutek a zklamání. *Proč bych se tedy měl učit šermovat druhou rukou, když je to zbytečné*? Začal přecházet po stanu sem a tam. Lary ho z postele bedlivě sledoval. Po chvíli, jako by se na to už nemohl koukat, seskočil z pelechu a došel k nohám postele, kam Danred pohodil svůj meč. Sedl si k němu. Trvalo dobrou minutu, než si ho Danred všiml a zastavil se.

„Chceš abych šel trénovat?" zeptal se puliše, jako by snad měl tento magický tvor otevřít ústa a nahlas mu odpovědět. To samozřejmě Lary neudělal. Namísto toho se postavil na zadní a přední končetiny vložil pod pochvu meče a napjal je. Danreda ten pohled rozesmál. Přestal se smát, až když mu došlo, že by snad mohl vzbudit někoho ze svých sousedů.

„Vždyť to neuneseš," řekl a skrčil se k Larymu. „Chtěl si mi ten meč podat, abych šel cvičit?" Puliš zahýbal svými ocasy na znamení souhlasu a skočil svému pánovi do klína. Ten ho ihned začal drbat pod bradou. „Tak vyrazíme. Když myslíš, že je to dobrý nápad." Lary mu vyskočil z náručí a vyběhl ze stanu. Danred jen zakroutil hlavou. Zvedl meč, sebral z batohu kousek houbové placky, flónské speciality, a vydal se ven za Larym.

Ten na něj čekal asi deset metrů od stanu. Danred si všiml jeho zbystřeného pohledu, když si do úst vložil sousto placičky. Ulomil tedy kus a hodil ho svému kamarádovi. Lary si v klidu vychutnal svůj příděl a zahleděl se znovu na Danreda.

„Tak můžeme?"

Lary se na znamení souhlasu rozeběhl vpřed. Danred se rozhlížel po okolí, zda nepozná, jaký úsek dne by zrovna mohl být. Flónské zpěvy nezaznamenal, a tak měl naději, že se snad neprospal až do dalšího dne. Ze svých zkušeností věděl, že tento *rozhlas* ohlašující začátek a konec dne, by ho spát nenechal.

„Jdi na kutě, mládenče!“ zvolala na něj postarší dáma.

„Já už byl,“ odpověděl v rychlosti Danred. Moc dobře věděl, že postarší flónka prodává v jednom ze stánků na náměstí Sadhayy. Pokud šla teprve domů, musel být večer téhož dne, kterého šel spát ihned po svém tréninku. „Přeji dobrou noc.“ Zvolal na ní ještě Danred a seběhl ze svahu dolů za Larym.

Doběhl na písčité prostranství, kde trávil prakticky začátek každého dne v posledních týdnech. V tento čas bylo ovšem zcela prázdné. U malé nádrže s vodou si nabral plné dlaně tekutiny a chrstnul si ji do obličeje. Rázem se cítil daleko více na živu. Už dříve zažil pocit, že první chvíle po probuzení nasvědčovaly tomu, že ho spánek spíš unavil, než že by byl zdrojem odpočinku. Proč mu tedy matka vždy kladla na srdce, aby hodně spal? Rychle setřásl myšlenky na svou matku a vytáhl meč z pochvy.

Postavil se do bojové pozice, tak jak ji měl naučenou už z Karannské akademie. Vložil si meč do levé ruky. Automaticky si vyměnil i nohy. Levou posunul dopředu, aby byla blíže potenciálnímu nepříteli než ta pravá. Sevřel meč pevně v ruce a znovu se začal pokoušet o ty samé výpady, jež si už dříve plně osvojil pravačkou. Lary zaujal postavení pár metrů od něj a pozoroval každý jeho pohyb.

Po jednom z dalších neúspěšných pokusů se Danred posadil na zem vedle puliše. *Je to určitě lepší, než to bylo ráno. To ale nemění nic na faktu, že je to furt hrozné a neporazil bych takhle ani toho nejslabšího flóna. Natož delva.* Vydýchával se a rozhlížel se po okolí. Do klidu večerních zpěvů se rozezněly drájdenské zpěvy. Stále z nich Danred dokázal zachytit pouze slovo *evno*, které mu dávalo indicii, že jde o večerní zpěv. Jinak mu flónský jazyk zůstával i nadále tajemstvím a mohl se tak pouze zaposlouchat do jeho tóniny.

Když zpěvy skončily, Danred znovu vstal a zaujal bojové postavení. Soustředil se na sebe a na to, co by měla jeho paže a vůbec jeho tělo udělat, aby úder levačkou provedl správně. Z koncentrace ho vytrhly kroky, jež mířily k němu. Svižně otočil hlavou tím směrem a uviděl, jak se k němu blíží flón, kterého poznával. Ještě nikdy s ním ovšem nemluvil.

„Trénuješ takhle při večeru?“ zeptal se ho flón na jejich rod nezvykle hlubokým hlasem. Danred uložil meč do pochvy. „My se ještě přímo neznáme, ale jistě o sobě víme. Těší mě, Danrede, jsem kapitán Svayar.“ Holohlavý muž s bujným černým plnovousem natáhl ruku.

„I mě těší, kapitáne,“ neváhal Danred a stiskl nabízenou pravici flónského lídra. „Co vás sem přivádí takhle pozdě večer?“

„Sleduju tě téměř každý ráno, jak tu trénuješ, ještě s tou zrzavou holkou. A teď tě tu vidím i navečer, tak jsem si říkal, že zajdu na kus řeči. Přeci jen si toho pro náš národ už udělal opravdu mnoho a ještě jsme spolu nemluvili.“ Danred cítil, jak se mu vzedmula hruď pýchou,

že ho flónský kapitán ocenil. „Navíc mě zajímalo, proč trénuješ levou rukou, když moc dobře vím, že jsi pravák."

„Děkuji za hezká slova kapitáne." Danred se mírně uklonil. „Pokud jde o tu věc s rukama, tak se mě má mistryně Wantýra snaží naučit kouzlit během šermu."

„Zpropadená ženská," ulevil si Svayar. „Copak jí nikdo neřekl, že ať už člověk nebo flón, tak my chlapi neumíme dělat dvě věci najednou?"

Danreda ta slova pobavila. „No a proto potřebuji umět šermovat levačkou, protože kouzlit mohu jen pravou," dovysvětlil.

„Je dobře, že trénuješ," řekl Svayar. „Delvové jsou stále hrozbou."

„Máte nějaké zprávy z bojiště, pane?" zbystřil Danred.

„Nevím, jestli hodně nebo málo, ale každý den přijímám různý informace z několika míst po celém Drájdenu." Flónský kapitán se pečlivě podíval Danredovi do očí a jejich pohledy se setkaly. „Vidím, že tohle tě hodně zajímá."

„Chci vědět, co se děje a co nás čeká," odpověděl Danred, jehož zajímala jakákoliv informace o pohybu delvů.

„Chápu. Delvové jsou hodně aktivní, chlapče. Čím dál tím víc je vídáme na území Drájdenu. Hodně flónů doufalo nebo si snad skutečně myslelo, že bitvou na planině Saral jejich přítomnost v Drájdenu je u konce. Já ale věděl, že to celý byl jen začátek něčeho daleko většího." Vzduch při jeho slovech rázem jakoby zhoustnul a zteplal. Danred se rozhlédl, jako kdyby měla každou chvíli vyskočit za jeho zády skupinka rayatů.

„A co s tím můžeme dělat?" zeptal se tak, aby to neznělo ustrašeně.

„Obávám se, že momentálně jen čekat.“ Danredovi přišlo, že tato slova pronesl flón se zklamáním v hlase. „O postupech v těchto věcech rozhoduje paní Naya a je především na ní, jak budeme delvské invazi čelit.“

„Pokud to chápu správně, tak vydala spíše defenzivní pokyny, tím myslím…“

„Neboj se to říct, chlapče!“ skočil mu do řeči Svayar. „Stavění opevnění, daleko důslednější trénovaní vlastních vojsk nebo pozvání vermenských bojovníků. Přesně tak, zvolila nejspíš vyčkávací a obrannou taktiku. Mezi námi…“ naklonil se blíž k Danredovi a ztišil svůj hlas „… tohle není úplně můj šálek mangovice čekat, co kdo udělá.“

„Vaše vojska ale dělají pokroky,“ namítl Danred, který uznal, že bude moudré Svayarovu soukromou poznámku mlčky přejít a nechat si ji pro sebe.

„Skutečně! V tom máš pravdu. Nikdy jsem si nemyslel, že uvidím flónský bojovníky v takový kondici,“ hlasitě si odkašlal tak, až se Lary lekl a téměř nadskočil. „Každopádně to ale stále není na takový úrovni, kterou bychom v boji s delvskými vojsky potřebovali. A není se čemu divit! Od mala jsme žili v míru a s tím, že nebude třeba nikdy bojovat. A teď…“

Danred nechtěl kapitána přerušovat v jeho rozpravě o tom, co už dříve slyšel. Od města ovšem slyšel volání kapitánova jména.

„Kapitáne Svayare?“ promluvil Danred se vší úctou tak, aby ho flón neosočil, že mu skáče do řeči. Flón přerušil své vyprávění. „Volá na vás nějaká žena.“

„Ano," do Svayera, jako když uhodí. „To bude moje ženská. Omluv mě chlapče, jsem na levý ucho hluchej jak poleno. Skvělej příběh. Někdy ti ho řeknu. Musím běžet. Dobrou." Bez čekání na odpověď se kapitán téměř rozeběhl za svou flónskou manželkou.

„Dobrou," pokusil se na něj zavolat Danred. Svayar už ho však nejspíš neslyšel. Podíval se na Laryho a měl pocit, že mu puliš opětuje jeho nechápavý výraz.

Danred, kterému se samozřejmě po prospaném dni nechtělo ihned znovu do postele, se rozhodl projít i s Larym po Sadhaye. Prošel kolem kovárny, kde už se pravděpodobně i Bayt uložil ke spánku. Pomalu se s Larym vyškrábali do svahu a vylezli poblíž místa, na které neměl příliš šťastné vzpomínky. Sem po jejich prvním příchodu do města pomáhali s Tyriou nosit padlá těla, aby je poté mohli flóni spálit. Na jejich příjezd vždy vzpomínal jako na hrdinský čin, kdy přijeli zachránit bezbranné flóny. Musel si ovšem přiznat, že on sám tehdy obraně moc nepomohl a zvítězili jen díky tomu, že Baldhol zahlédl Wantýru a delvové vzali do zaječích.

Baldhol. Další Danredovo setkání s tímto delvským vůdcem však vyznělo daleko lépe právě pro něj. Na planině Saral Danred ukázal, jak moc zesílil, a Baldhola porazil nejsilnějším kouzlem, jaké kdy seslal.

Pokračoval dále městem kolem obchodních stánků a došel do stájí. Tam šel pozdravit jak svého koně Kantona, tak i belrina. Obě zvířata mu vyvolala v mysli další vzpomínky na to, jak se s nimi seznámil. Kantona vyhrál společně s Latunem ještě ve Vermenu ve hře zvané

ottuna nad koňákem Boumem. Wantýra tehdy svěřila jejich další osud právě do Danredových rukou.

Svého belrina znal kratší dobu než Kantona. Vzpomínal, jak vyrazili na louku několik hodin cesty od Sadhayi společně s Varayem a Tyriou. Danred si vyhlédl toho nejdivočejšího belrina ze stáda a po krátkém, ale nebezpečném boji se mu nakonec tento mohutný rohatý tvor podvolil.

Rozloučil se se zvířaty a vyrazil ze stájí. Když procházel kolem Varayova příbytku, viděl, jak flónský mistr uklízí své alchymistické propriety na noc pod střechu.

„Dobrý večer, Danrede. Cítím, že sprchne a tohle mi nesmí navlhnout," zavolal Varay, když si mladíka všimnul. Danred neměl zrovna chuť se s Varayem vybavovat, a tak k němu ani nezamířil, jen se nuceně usmál, mávl rukou na znamení pozdravu a pokračoval dále svou obchůzkou po městě.

Na chvíli se zastavil u ještě stále nedostavěných palisád, které ale teď už dosahovaly v tomto místě asi dvou metrů výšky, jak odhadl podle svých rozměrů. V tomto místě už musel trochu zaklonit krk, aby dohlédl na vrchní kraj hradby. Když procházel kolem stromoví, kde přespávali flónští obyvatelé, pochopil, kolik dřeva muselo na stavbu opevnění padnout. Stromů bylo snad o polovinu méně, než když Sadhayu navštívil poprvé. Vládkyně Naya rozhodla vybudovat opevnění a k tomu bylo zapotřebí spousty dřeva ze stromů. Danredovi vrtalo hlavou, proč si kácí stromy uvnitř vlastního města, když jich je v Drájdenu tolik. Vysvětlení mu podal až Varay. Podle toho, co říkal, se daly barikády tak, aby byly skutečně pevné a

užitečné, vybudovat pouze ze stromů gasa. Tyto stromy se v okolí města nacházely jen zřídka. Danredovi samozřejmě hned na mysli vyvstala myšlenka, jestli prostě pokáceli Sadhayanům jejich příbytky. Varay ho ovšem ubezpečil, že se pokácely jen ty stromy, které už flóni opustili. I tak si Danred dokázal představit, jak velký zásah do jejich tradic to musel být. Co věděl o životě místních obyvatel, tak právě tyto stromy si flóni předávali po generace. Strom zasadil vždy předek rodiny několik generací zpět a svůj domov si tak dědila pokolení.

Přiblížil se ke svému stanu. Na malý moment se pohledem zdržel na stanu Tyriy. Vzpomněl si, jak se mu z dálky posmívala, když se snažil bojovat levou rukou. Rozhodl se, že jí hned ráno ukáže, jak je dobrý bojovník. Vlezl do svého stanu a po pár minutách přemýšlení nad delvy se mu před očima zobrazil její úsměv. S tímto obrazem v hlavě nakonec znovu usnul.

„Auu!“ zakřičel Danred, když mu Tyria uštědřila pořádnou ránu nohou do žeber. Odhodil meč na zem, tak jako už tolikrát za poslední dva dny, a chytil se oběma rukama za zasažené místo.

„Ty si fakt tele s tím mečem v levačce,“ vysmála se mu dívka se zrzavými vlasy.

„Aspoň by ses mohla omluvit,“ obořil se na ni.

„A za co? Za to, že trénujeme? Vzmuž se trochu, Dany,“ nepřestávala se dívka bavit jejím úspěchem a Danredovým naříkáním.

„Dany?“ zarazil se.

„Tak mi teď přijdeš,“ vysvětlila. Danred jí věnoval napůl nechápavý a napůl naštvaný výraz. „Jako malý Dany.“

„A počkej! Vyskočil na nohy, udělal pár kroků k nádrži s vodou a všechnu jí chrstnul na Tyriu. Vzhledem k tomu, že v noci sprchlo, přesně jak Varay předpokládal, musela být voda skutečně ledová. Tyriou, jež dostala spršku přímo do obličeje, očividně projel mráz a už se řítila směrem k Danredovi.

„A dost, mládeži!“ zarazil je ženský hlas. V tu chvíli oba zkoprněli na místě a mezi nimi se objevila Wantýra. „To by snad stačilo. Máte trénovat.“ Oba na ni vrhli výmluvné pohledy. Danred chtěl ihned začít vysvětlovat, kdo za celou situaci může, ale čarodějka ho evidentně přečetla a z jejího pohledu pochopil, že by na něco takového měl rychle zapomenout.

Tyria si rukama pokusila otřít vodu z obličeje a prsty si promnula oči. Danred si vyhrnul košili a zkontroloval ránu po jejím kopanci. Už teď viděl, že hned zítra se mu na pravé straně žeber vybarví pestrá modrofialová modřina. Došel si pro svůj meč a zasunul ho do pochvy.

„Byli jsme povoláni do hlavního města,“ oznámila jim Wantýra. Oba mladí Vermeni na ni vykulili oči.

„Do Senamu?“ vyhrkl Danred překvapením.

„Ale neblázni, Danrede,“ napomenula ho čarodějka. „Do Divayiny, flónského hlavního města. Paní Naya si vyžádala naši přítomnost.“

„Paráda,“ zaradovala se Tyria. „Chtěla jsem to tam vidět. Panay říkal, že je to oproti Sadhaye úžasná podívaná.“

„Aspoň někdo je nadšený,“ zamumlal si Danred pro sebe, ale tak, aby ho obě slyšely.

„Co je zase, Danrede?“ zeptala se přísně Wantýra. Obě ženy ho teď provrtávaly nemilosrdným pohledem.

„Nechce se mi někam táhnout na výlet do hlavního města.“ Pozornost ovšem věnoval flónskému lukostřelci, který svou ranou právě trefil okraj jednoho z cvičných terčů.

„Zavolala si nás nejvyšší představitelka flónů,“ vysvětlila trpělivě Wantýra. „Takže jakýpak výlet. A pokud jde o to, není to naše jediná zastávka.“ Danred v tu chvíli přestal sledovat flónského bojovníka, který dalšími dvěma střelami úplně minul terč.

„Co po nás ještě chce?“ V jeho hlase zaznívala netrpělivost, prsty přitom nervózně klepal na jílec meče.

„Máme cestou navštívit město Garaya.“

„Garaya?“ zopakovala Tyria. „Myslím, že sem ho viděla u Varaye na mapě. To je stejným směrem,“ prozradila nadšeným tónem.

„Přesně tak,“ potvrdila čarodějka. „Při troše štěstí se tam nezdržíme nijak dlouho, ale to bude záležet na dalších okolnostech.“

„A co tam?“ Danreda rozčilovalo, jak dlouho trvá, než mu sdělí, co se po něm chce. Wantýra se očividně rozhodla naprosto ignorovat jeho nevrlý tón.

„Město obsadili divocí flóni. Garaya se připravovala na obranu proti delvské invazi stejně jako Sadhaya. Divocí ale zajali kapitána Malaye, začali bourat rozestavěné části opevnění, přerušili výcvik vojsk a přesvědčují všechny ostatní flóny o návratu k jejich konzervativním hodnotám.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Danred a Hladina neznáma*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.